

Katachi

Het piepkleine mannetje in het
Pluizendorp

Katachi

Het piepkleine mannetje in het
Pluizendorp

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Omslag	Pieter van Groenewoud
Redactie	2025 Editor
ISBN	9789465207063
©pietervangroenewoud	

In de schaduw van reusachtige varens en kronkelende lianen, waar het zonlicht amper door het dichte bladerdak van het oerwoud drong, struikelde een klein mannetje met nieuwsgierige ogen en een veel te grote rugzak, over een verborgen wortel. Hij tuimelde voorover, rolde een modderige helling af en landde met een zachte *plof* in een kring van dansende, witte, blauwe, gele en roze pluizenbolletjes.

Verbaasd krabbelde hij op, zijn hart bonzend, terwijl tientallen piepkleine oogjes hem aanstaarden vanuit een verborgen dorpje, verscholen tussen mos en schors. Dit was geen gewone plek – en hij voelde dat zijn onbedoelde aankomst het begin was van iets wonderlijks én gevaarlijks...

Het leek zo sprookjesachtig zoals in een droom.

Dansende bomen, gehuld in warme kleuren, lachen je toe terwijl je het landschap voor het eerst aanschouwt. Een landschap dat miljoenen jaren geleden is ontstaan uit een harde maar eenvoudige oerknal. Toch is het niet altijd enkel pracht en praal wat je ziet. De verschillende tinten die zich over het groene bos verspreiden, worden gecreëerd door de speelse aanraking van zonnestralen. Die bundels licht doorbreken de duisternis en toveren het geheel om in een adembenemend schouwspel. Ongerept en wonderschoon, als de diepe klanken van een basgitaar die de atmosfeer vullen. Het voelt alsof je het ritmische ademen hoort van een kolossale grijze olifant, diep slapend, dromend van een sierlijke roze olifant gehuld in een wit jurkje, met een knalrode roos in haar slurf. De lucht is gevuld met pittige kruidenaroma's zoals kaneel en salie, vochtig maar zuiver en rijk. Terwijl de zon langzaam achter de bosrand wegzakt, begint de maan—zachter van kleur, koeler en geduldiger—trots te stralen aan de hemel. Langzaam nemen zon en maan afscheid na het samen verzorgen van een uniek tafereel. Een voorbijgaande maansverduistering dooft het licht tijdelijk, waardoor enkele dieren vroegtijdig ontwaken; een zeldzaam fenomeen. Verderop in het dal glinstert een rivier in het zachte licht. Ze kronkelt door het landschap met een diepe, ambergroene schittering

die bijna kristalhelder oogt. De weerkaatsing van het warme, geelachtige licht tovert het donkergroen van de bladeren om in blinkend goud, terwijl naast het grasveldje twee platte stenen en wat op een tafel lijkt mee kleuren in het flamboyante pallet van de natuur. Deze rivier is niet zomaar een waterstroom; hij toont zich vandaag van zijn meest betoverende kant. Blauwe, kristalheldere golven schitteren met fonkelpuntjes als sterren in het water. Wie goed oplet, kan het tijdstip van de dag aflezen aan de kleur van het water: 's ochtend fris en licht, terwijl tegen de avond een warme ambertoon verschijnt. Nu lijkt het laat in de ochtend; de zon schijnt fel en tekent scherpe contouren van bomen en bladeren tegen de strakblauwe hemel. Deze majestueuze rivier draagt de naam Ben Gaj, net zo vitaal en onvoorspelbaar als de natuur eromheen—gevend en nemend, gelukkig vaak meer gevend dan anders. De naam Ben Gaj stamt af van een nederzetting verder stroomopwaarts, bewoond door kleine wezentjes van niet meer dan vijftien centimeter hoog. Bekend om hun vrolijkheid, voedselkennis en verfijnd handwerk, vertellen zij het verhaal van Ben, een dapper mannetje dat als geen ander 's nachts deze rivier wist te trotseren. Ze noemden hem de Keizer van het Donkere Water; na zijn dood kreeg de rivier zijn naam. Gaj betekent donker water. Met al

zijn grilligheid is deze rivier zowel bron van leven als oorzaak van dood voor alles wat hier leeft: bloemen, planten, dieren en insecten. Op dit moment baadt alles in sereniteit, een betoverend moment diep in dit paradijselijke oord in de jungle. Enkel het geluid van kabbelend water, ritselende insecten en de wind die door boomtoppen speelt doorbreekt de stilte. De warmvochtige lucht draagt geuren mee—van natte bladeren, dennennaalden, vochtige, kleverige aarde met dood hout en talloze soorten paddenstoelen—als een onzichtbare loper over deze magische omgeving. Toch hangt er iets onverwachts in de lucht. Niets lijkt erop voorbereid te zijn... En dan, alsof uit het niets... BENG! BENG! BENG! De Ben Gaj komt onverwacht tot leven. Donker water versnelt zijn stroom; kolkende draaikolken trekken met brute kracht alles mee dat in hun pad komt. Een ijzige wind waait door het dal terwijl golven turbulent worden en immense kracht tentoonstellen. Op de achtergrond dreunen zware trommels en mengt zelfs de diepe toon van de basgitaar zich in deze woeste symfonie. En dan... valt alles ineens stil. Oer Stilte vult het landschap—bedwelmend, bijna verstikkend—als een kille deken die zich over Ben Gaj spreidt. De geluiden keren terug in een onheilspellende cadans: krijgsende krek

Plots verschijnt er boven Ben Gaj een immense grijszwarte donderwolk, woest en dreigend. Een scheurtje wordt zichtbaar in de duistere massa, en daaruit ontsnapt iets dat lijkt op vallende sneeuwvlokjes. Langzaam opent de wolk zich volledig, en een stortvloed van sneeuwvlokken begint neer te dwarrelen. Aangetrokken door een onzichtbare, magische kracht worden ze naar het beneden gelegen Zwarte Water getrokken, waar ze geruisloos oplossen. En daarna? Alleen nog de Oer stilte. Geen enkel teken dat deze haast surrealistische gebeurtenis zich hier afspeelde— alles keerde terug naar de schijnbare rust van dit jungleachtige tafereel, en dat binnen nog geen minuut.

Hoofdstuk 1

Het warme licht van de zon heeft een bijzondere eigenschap: niet alleen verwarmt het de huid, maar het onthult ook een wereld die pas recent lijkt te zijn ontstaan, verborgen in een eeuwenoud, bosrijk gebied. Als een schijnwerper werpt het licht zich op een klein, open grasveldje omringd door majestueuze, sky-high bomen. Bij nauwkeuriger kijken valt er iets bijzonders op: tegen de rand van het bos liggen enkele huisjes verscholen, bijna onzichtbaar door hun eivormige daken die door het zonlicht een mozaïek van goud- en bruintinten aannemen en samensmelten met hun omgeving. Een elegante cirkel van parelwitte steentjes markeert het felgroene grasveldje. In het centrum liggen twee platte stenen op elkaar, en daarnaast staat een houten constructie die sterk doet denken aan een lange tafel—alleen ontbreken de stoelen en banken. De sfeer suggereert de aanwezigheid van een kleine, mysterieuze gemeenschap, zorgvuldig verborgen in het dichte woud. Langzaam lijkt deze plek tot leven te komen; enkele subtiele bewegingen verraden activiteit. De huisjes zijn bijzondere creaties: afgedekt met schelpenmozaïeken, liggen ze deels verscholen onder de grond. Hun ingangen doen denken aan muizenholletjes, afgesloten met leren lappen. Het

ontwerp is uniform—met één opvallende uitzondering. Een groter huisje met een puntig, gras bedekt dakje dat wel wat wegheeft van een kaboutermuts trekt de aandacht. Het dak wordt bekroond door een klein wit bloemetje met een gele kern. Hier woont ongetwijfeld iemand van belang. Verderop ontsnapt een sliertje rook uit een ruw gestapelde stenen grot, dicht bij het overduidelijk grotere hutje. Zacht geritsel en gedempt gebonk verraden dat daarbinnen hard gewerkt wordt, maar wat er precies gebeurt blijft gissen. Terwijl we verder rondkijken, verandert onze blik richting de bosrand vlak bij de rivierbedding. Daar staan drie statige bomen met fluweelrode stammen alsof ze zichzelf bewonderen in hun reflectie. Echter, vlak daarnaast ligt een grote stapel rottend hout waarvan de stank bijna ondraaglijk is. Op een beschimmelde wortel die nog net boven de aarde uitsteekt, beweegt iets kleins en geelwit: onmiskenbaar een cocon. Binnenin de cocon lijkt iets onrustig heen en weer te bewegen, alsof het haast heeft om los te breken. Kleine bobbeltjes en gaatjes verschijnen in het omhulsel; het lijkt alsof degene erin probeert uit zijn krappe jasje te breken. Minuten verstrijken en eindelijk ontstaat er een scheurtje—en daar is het eerste teken van leven: een harig pootje wringt zich naar buiten, snel gevolgd door nog eentje!

Langzaam wrikken zes zwarte sprietjes zich uit het jasje, totdat met een luide *KRAK* de cocon verder openspringt en het wezentje zich bevrijdt. Wat tevoorschijn komt is verre van elegant; het kleurloze kleine wezen lijkt kwetsbaar en onaantrekkelijk in zijn blote verschijning. Dit is zijn meest kritieke moment. Moeder natuur is hard, en overleven is enkel weggelegd voor de sterke of slimme. Het diertje moet razendsnel onderdak vinden voordat het ten prooi valt aan hongerige roofdieren. Hoog daarboven cirkelt een magere bruine uil, ondanks dat uilen doorgaans overdag slapen. Dit exemplaar is allesbehalve groot of imposant, maar zijn scherpe gele ogen zijn vastberaden gericht op het hulpeloze beestje beneden. Met een afgrijselijk rauwe kreet—een hunkerende ‘Oehhh’—laat de hongerige uil weten dat hij zijn blik op zijn volgende maaltijd heeft gevestigd.

Het ziet er niet mooi uit, zelfs eerder weerzinwekkend. Aan zijn kleine lijfje kleeft iets bruins, met twee gesloten oogjes die zich moeizaam proberen te openen. Het arme diertje heeft geen idee van het gevaar dat boven hem in de lucht dreigt. Langzaam opent één oog zich tot een piepklein kiertje, waarna even later ook het andere oog openspringt, met nog wat glinsterend slijm aan zijn wenkbrauwen. De ogen staan nog scheef en

onwennig, maar ze hebben de wereld nu geopend. Ondertussen ontrollen zijn doorzichtige vleugels zich tergend langzaam; kleine dauwdruppeltjes trillen op het delicate oppervlak alsof het dier kou heeft. Dan schudt het zichzelf plotseling wild droog, waardoor alle nattigheid van hem afspat, en gaat vervolgens fier rechtop staan. Dit lelijke kleine rupsje heeft een opmerkelijke transformatie ondergaan en toont zich nu als een oogverblindende vlinder. Zijn vleugels, twee perfect symmetrische kunstwerken, zijn beschilderd met regenboogkleuren, afgezet met een diepzwarte rand en een wit oogachtig patroon in het midden. Zijn lijfje straalt in blauwgroene tinten, terwijl zijn tengere kopje voorzien is van twee witte ogen en kronend zwarte voelsprieten. Ik tel zes pootjes, waarvan twee zich gedragen als kleine handjes; het diertje is nu compleet. Ondertussen stort een uil zich in een sierlijke duikvlucht, op jacht naar het smakelijke hapje dat hij eerder had gezien. Net op tijd ontdekt hij de metamorfose van de bruine, natte rups naar een kleurige, breekbare vlinder. Geschrokken verandert de uil abrupt van koers en stijgt pijlsnel op. Met uitgestrekte klauwen landt hij op de dikke tak van een rode fluweelboom en kijkt met een scheef oog naar beneden. Deze uil houdt van vlinders – maar niet om te eten. Voor mij voelt het als bevrijding. Na zo lang opgesloten te hebben gezeten in mijn cocon te midden van oude, stinkende boomstronken voel ik me eindelijk vrij.